

Около 1750-та година лѣсковицъ билъ честитъ да роди единъ силенъ юнакъ на имя **Хайдутъ Сидеръ**. Тогози юнака преданието не забелѣзва нейде да е хайдутувалъ, а го разказва да е билъ неуморенъ трудолюбецъ и добаръ орачъ, щото домашнѣтъ си той имотъ придобивалъ съ потѣтъ на лицето си, дори и него дѣлилъ съ околните си по бѣдни съсѣди. За вѣрвание е, че този прякоръ си го е той придобилъ отъ своего прочуто юначество, защото, между народите въ Тѹрция ако са появи нѣкой силенъ и неустрашимъ юнакъ, такъвъ, щото до са причете за необыкновенъ, ако е българинъ наричатъ го Хайдутъ, ако ли турчанъ, наричатъ го Дели. Съ имя Дели, турците венчаватъ юнаците си и е отлична за тѣмъ титла. Сидеръ е носилъ и двѣте тѣзи имена, т. е. и Хайдутъ и Дели.

За тогози нашъ юнака можетъ каза, че е билъ отъ Бога създаденъ за български Сампсонъ, за да пази българите (Макаръ околнитеси) отъ огнѣтението на върлите, въ онова время, необюздани яничари, сжщо както библейскѣтъ Сампсонъ въ время то си пазилъ еврейскѣтъ народъ отъ филистимляните.

Сидеръ билъ снаженъ съ снага много силна, сърчанъ и великодушень, съ духъ предприемливъ и историчень, рѣшителень и постояненъ. Широкото му чело, дебелите му и като ресни обвиснали вежди надъ голѣмите му сиви и острогледни очи, широките му дори задъ уши извити мустаци, разлатите му челюсти, яките му и съ гжстъ мѣхъ покрити гърди, отъ които излѣзвалъ гърмеливъ гласъ, доказвали му свойство: непобѣдимо, неборимо, не всякога умолимо и въ ярость сильно нападателно, съ едно слово свойство левско; но при всичкѣтъ си строгъ характеръ, билъ е и милостивъ, податливъ и щедаръ помагачъ на нуждните. Въ Събрание билъ шиготавъ, любялъ секиго, овсенъ противникъ си, на такъвъ билъ силно мстителень и ако не съ кръвъ, то съ огънь му отмѣстѣвалъ. Той любялъ да напада на нападателя, да побѣди побѣдителя, да оплаши оногова отъ когото са боѣтъ хиляди, да защити незащитнѣтъ, да помогни на слабѣтъ, да насърчи оплашенѣтъ, печалнѣтъ да утѣши, отчаяннѣтъ да введе въ чувство